

Απόφαση 5 / 2018 (ΣΤ, ΠΟΙΝΙΚΕΣ)

ΑΡΙΘΜΟΣ 5/2018

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΣΤ' ΠΟΙΝΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Μαρία Γαλάνη-Λεοναρδοπούλου, Αντιπρόεδρο του Αρείου, Δημήτριο Χονδρογιάννη, Αρτεμισία Παναγιώτου-Εισηγήτρια, Γεώργιο Αναστασάκο και Μαρία Γεωργίου, Αρεοπαγίτες. Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 24 Οκτωβρίου 2017, με την παρουσία του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Αθανασίου Κατσιρώδη (γιατί κωλύεται η Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου) και του Γραμματέως Χαράλαμπου Αθανασίου, για να δικάσει τις αιτήσεις των αναιρεσειόντων - κατηγορουμένων: 1) Β. Τ. του Δ., κατοίκου ..., που εκπροσωπήθηκε από τους πληρεξούσιους δικηγόρους του Μιχαήλ Δημητρακόπουλο και Κωνσταντίνο Ζήση, 2) Β. Λ. του Π., κατοίκου ..., που εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Ι. Μ. και 3) Ι. Μ. του Σ., κατοίκου ..., που εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Διονύσιο Μπουλούκο, περί αναίρεσεως της υπ' αριθ. 754/2017 αποφάσεως του Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών.

Το Πενταμελές Εφετείο Αθηνών, με την ως άνω απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτή, και οι αναιρεσειόντες - κατηγορούμενοι ζητούν την αναίρεση αυτής, για τους λόγους που αναφέρονται: Α) στην υπ' αριθμ. πρωτ. .../26-4-2017 αίτηση αναίρεσεως και στους από 31-7-2017, 16-8-2017 προσθέτους λόγους του πρώτου αναιρεσειόντος Β. Τ., Β) στην υπ' αριθμ. πρωτ. .../21-4-2017 αίτηση αναίρεσεως του δεύτερου αναιρεσειόντος Β. Λ. και Γ) στην υπ' αριθμ. πρωτ. .../19-4-2017 αίτηση αναίρεσεως του τρίτου αναιρεσειόντος Ι. Μ., που καταχωρίστηκαν στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό ...2017.

Αφού άκουσε

Τους πληρεξούσιους δικηγόρους των αναιρεσειόντων, που ζήτησαν όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά και τον Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου, που πρότεινε: Α) να απορριφθούν οι αιτήσεις αναίρεσης και οι πρόσθετοι λόγοι του αναιρεσειόντος Β. Τ., εκτός από το κεφάλαιο της σιωπηρής απόρριψης του ελαφρυντικού του προτέρου εντίμου βίου, που ζήτησε αυτός και Β) να ανααιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση για το σκέλος της αυτό, της σιωπηρής απόρριψης του ελαφρυντικού του προτέρου εντίμου βίου, που ζήτησε ο αναιρεσειών Β. Τ. και να παραπεμφεί η υπόθεση για νέα εκδίκαση.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Φέρονται προς συζήτηση οι ακόλουθες συναφείς αιτήσεις για αναίρεση της υπ' αριθμ. 754/2017 καταδικαστικής απόφασης του Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών : α) η από 25-4-2017 (αριθ. πρωτ. .../26-4-2017) αίτηση του Β. Τ. του Δ. και οι από 31-7-2017, 16-8-2017 και 18-9-2017 πρόσθετοι λόγοι που κατατέθηκαν με χωριστά δικόγραφα στις 2-8-2017, 17-8-2017 και 4-10-2017 αντίστοιχα, β) η από 19-4-2017 (αριθμ. πρωτ. .../21-4-2017) αίτηση του Β. Λ. του Π. και γ) η από 12-4-2017 (αριθ. πρωτ. .../19-4-2017) αίτηση του Ι. Μ. του Σ..

Το άρθρο 61 του ν. 4194/2013 "Κώδικας Δικηγόρων" ορίζει στις παρ. 1 και 4, όπως αντικαταστάθηκαν αυτές με το άρθρο 7 παρ.8 α' και γ' του ν. 4205/2013, ότι: "1. Ο δικηγόρος για την άσκηση κάθε είδους ενδίκων βοηθημάτων ή μέσων και για την παράστασή του ενώπιον των δικαστηρίων και των δικαστικών συμβουλίων, ... υποχρεούται να προκαταβάλει στον οικείο Δικηγορικό Σύλλογο εισφορές, αποκλειστικά και μόνο στις περιπτώσεις που προβλέπονται στο Παράρτημα ΙΙΙ, ... 4. Ο δικηγόρος για την κατάθεση κάθε είδους ενδίκων βοηθημάτων ή μέσων, καθώς και για την παράστασή του κατά τη συζήτηση των ανωτέρων ενδίκων βοηθημάτων ή μέσων ενώπιον των δικαστηρίων και δικαστών οφείλει, στο πλαίσιο της υποχρέωσης προκαταβολής της παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου, να καταθέτει το σχετικό γραμμάτιο καταβολής, αλλιώς η αντίστοιχη διαδικαστική πράξη είναι απαράδεκτη. Επίσης, για την παράσταση ενώπιον των ποινικών δικαστηρίων κάθε βαθμού, των ανακριτών ή ανακριτικών υπαλλήλων ή δικαστικών συμβουλίων, οφείλει να καταθέτει το σχετικό γραμμάτιο καταβολής, αλλιώς η παράστασή του δεν γίνεται δεκτή. Δεν υπάρχει υποχρέωση της προκαταβολής της παραγράφου 1 σε περίπτωση αναβολής ή ματαίωσης της συζήτησης, τυχόν δε καταβληθείσα προκαταβολή αναζητείται από τον δικηγόρο που προέβη σε αυτήν, άλλως αυτή ισχύει για τη νέα συζήτηση". Από τις διατάξεις αυτές, συνάγεται ότι αν ο δικηγόρος που παρίσταται κατά τη συζήτηση αιτήσεως αναιρέσεως του εντολέα του, δεν έχει καταθέσει το σχετικό γραμμάτιο, η παράστασή του δεν γίνεται δεκτή και ο αναιρεσείων θεωρείται ότι δεν έχει εμφανιστεί και η αίτησή του απορρίπτεται κατ' άρθρο 514 εδ. α' του ΚΠΔ, εφόσον έχει κλητευθεί νομότυπα από τον Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου (άρθρο 513 παρ. 1 εδ. γ' ΚΠΔ), σύμφωνα με τα άρθρα 155-161 και μέσα στην προθεσμία του άρθρου 166 του ίδιου Κώδικα (ΑΠ 622/2015). Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από τα 22-6-2017 και 16-6-2017 αποδεικτικά επιδόσεως του αρχ/κα Δ. Δ. και της επιμελήτριας της Εισαγγελίας του Αρείου Πάγου Α. Σ. αντίστοιχα, ο αναιρεσείων Β. Λ. του Π. κλητεύθηκε από την Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου νόμιμα και εμπρόθεσμα κατά τις διατάξεις του άρθρου 155 παρ. 2 εδ. β' , γ' , δ' ΚΠΔ για την αρχικά ορισθείσα δικάσιμο της 4-9-2017, κατά την οποία, με την με αριθμό 1398/2017 απόφαση του Δικαστηρίου τούτου, αναβλήθηκε η εκδίκαση των ενδίκων αναιρέσεων για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας απόφασης. Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης κατ' αυτήν, ο αναιρεσείων εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Ι. Μ., δικηγόρο Αθηνών, ο οποίος, όμως, δεν κατέθεσε το σχετικό γραμμάτιο καταβολής, παρά την τηλεφωνική όχληση από το Γραμματέα, όπως προκύπτει από τη σχετική επισημείωση αυτού επί του φακέλου της δικογραφίας. Κατά συνέπεια, η υπό κρίση,

ανωτέρω υπό στοιχ. β' αίτηση αναίρεσης, πρέπει να απορριφθεί και να επιβληθούν στον ανααιρεσείοντα τα δικαστικά έξοδα [άρθρο 583 παρ. 1 ΚΠΔ].

Επειδή, η ανωτέρω υπό στοιχ. α' αίτηση αναίρεσης του Β. Τ. του Δ. και οι από 31-7-2017, 16-8-2017 και 18-9-2017 πρόσθετοι λόγοι καθώς και η ανωτέρω υπό στοιχ. γ' αίτηση αναίρεσης του Ι. Μ. του Σ. έχουν ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα. Επομένως, πρέπει να συνεκδικαστούν ως συναφείς και να εξετασθούν περαιτέρω.

Κατά το άρθρο 322 του ΠΚ "όποιος με απάτη ή βία, ή με απειλή βίας συλλαμβάνει, απάγει ή παράνομα κατακρατεί κάποιον έτσι ώστε να αποστερεί το συλλαμβανόμενο από την προστασία της πολιτείας και ιδίως όποιος περιάγει κάποιον σε ομηρία ή σε άλλη παρόμοια κατάσταση στέρησης της ελευθερίας τιμωρείται με κάθειρξη. Αν η πράξη έγινε με σκοπό να εξαναγκασθεί ο παθών ή κάποιος άλλος σε πράξη, παράλειψη ή ανοχή για την οποία δεν υπάρχει υποχρέωσή του, τιμωρείται: α) με ισόβια κάθειρξη αν ο εξαναγκασμός στρέφεται εναντίον των σωμάτων ή των προσώπων του άρθρου 157 παρ. 1, β) με κάθειρξη τουλάχιστον δέκα ετών σε κάθε άλλη περίπτωση". Από τη διάταξη αυτή προκύπτει, ότι το αδίκημα της αρπαγής προσώπου αποσκοπεί στην προστασία του ατόμου από την αυθαίρετη στέρηση της ελευθερίας και την αδυναμία παροχής βοήθειας εκ μέρους των πολιτειακών οργάνων, στα οποία έχει ανατεθεί η διαφύλαξη και προστασία των πολιτών, χάριν της απρόσκοπτης λειτουργίας των κοινωνικών θεσμών και επιτεύξεως των σκοπών της πολιτείας. Η αντικειμενική υπόσταση του αδικήματος αυτού απαιτεί εναλλακτικώς την άσκηση απάτης προς ορισμένο πρόσωπο, δηλαδή με δόλιες υποσχέσεις και ανύπαρκτα πραγματικά περιστατικά, έτσι ώστε να πεισθεί το άτομο να ασπασθεί τα απατηλώς προβαλλόμενα, που φέρονται ως υπαρκτά και αληθινά, ή άσκηση βίας με την οποία κάμπτεται η ελεύθερη βούληση, με συνέπεια να επέρχεται αντίθετη κατάσταση ή με την απειλή βίας, η οποία ισοδυναμεί με τη δεδηλωμένη βία, με συνέπεια να παρέχεται η δυνατότητα στον αυτουργό να συλλάβει, απαγάγει ή κατακρατήσει παράνομα το άτομο, έτσι ώστε να καθίσταται αδύνατη η παροχή της αναγκαίας προστασίας της πολιτείας. Ενδεικτικώς δε ο νόμος θεωρεί, ότι ο συλλαμβανόμενος αποστερείται της προστασίας της πολιτείας δια της περιαγωγής του σε ομηρία ή σε άλλη παραλλαγμένη, στην ουσία όμως ταυτιζόμενη κατάσταση, εξαιτίας της οποίας επέρχεται στέρηση της ελευθερίας του προσώπου, με την έννοια της ακούσιας υποταγής στη φυσική εξουσία του αυτουργού. Περαιτέρω ο νόμος, πλην της απλής μορφής του αδικήματος της αρπαγής θεσμοθετεί και επιβαρυντική περίπτωση, με απειλή αυξημένης ποινής, υπό τον όρο ότι η πράξη αποσκοπούσε να εξαναγκασθεί ο παθών ή τρίτος σε πράξη, παράλειψη ή ανοχή χωρίς να υπάρχει υποχρέωσή του. Η διαφοροποίηση της αυξημένης ποινής στην περίπτωση αυτή εξαρτάται από το υλικό αντικείμενο και συγκεκριμένα, αν ο εξαναγκασμός στρέφεται εναντίον των σωμάτων ή των προσώπων του άρθρου 157 παρ. 1 ή συντρέχει άλλη περίπτωση μη ειδικώς καθοριζόμενη. Από τα ανωτέρω στοιχεία της αντικειμενικής υπόστασης, ως κατακράτηση νοείται η παρεμπόδιση κάποιου να απομακρυνθεί αυτοβούλως από το σημείο, στο οποίο κρατείται. Ως αποστέρηση της προστασίας της πολιτείας νοείται η κατάσταση όπου κάποιος θέτει ένα άλλο πρόσωπο υπό τη δική του αυθαίρετη εξουσία, κατά τρόπο, που τον αποκόπτει από την ομαλή συνθήκη βίου, όπου τελικά δεν μπορεί να ασκηθεί η προστασία του νόμου. Τέλος δε, περιαγωγή σε

κατάσταση στέρησης της ελευθερίας νοείται η κατακράτηση διάρκειας στη διάθεση του δράστη, προκειμένου να επιτευχθούν οι όροι, που τέθηκαν από το δράστη. Ακόμη, για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της αρπαγής απαιτείται, υποκειμενικώς, δόλος, που καταλαμβάνει τόσο τη σύλληψη, απαγωγή ή παράνομη κατακράτηση, όσο και την αποστέρηση του συλληφθέντος από την προστασία της Πολιτείας. Στην περίπτωση της βασικής μορφής του εγκλήματος αυτού, που προβλέπεται στο πρώτο εδάφιο του άρθρου 322 ΠΚ, αρκεί και ενδεχόμενος δόλος, ενώ για τη διακεκριμένη μορφή του, που προβλέπει το δεύτερο εδάφιο του άρθρου αυτού, απαιτείται επιπλέον και ο σκοπός (υπερχειλής δόλος) εξαναγκασμού του παθόντος σε πράξη, παράλειψη ή ανοχή, για την οποία δεν έχει υποχρέωση (ΑΠ 757/2015, ΑΠ 1936/2010, ΑΠ 1663/2010). Εξάλλου, η απαιτούμενη από τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠΔ ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, η έλλειψη της οποίας ιδρύει τον από το άρθρο 510 παρ.1 στοιχ. Δ' του ΚΠΔ λόγο αναιρέσεως, υπάρχει, προκειμένου για καταδικαστική απόφαση, όταν περιέχονται σ' αυτή με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις τα πραγματικά περιστατικά, στα οποία στηρίχθηκε η κρίση του δικαστηρίου για τη συνδρομή των αντικειμενικών και υποκειμενικών στοιχείων του εγκλήματος, οι αποδείξεις που τα θεμελιώνουν και οι σκέψεις με τις οποίες το δικαστήριο υπήγαγε τα αποδειχθέντα περιστατικά στις ουσιαστικές ποινικές διατάξεις που εφαρμόστηκαν. Η ύπαρξη του δόλου, δεν είναι αναγκαίο να αιτιολογείται ιδιαιτέρως, αφού ο δόλος ενυπάρχει στη θέληση παραγωγής των πραγματικών περιστατικών που συγκροτούν την αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος και προκύπτει από τις ειδικότερες συνθήκες τελέσεώς του, διαλαμβάνεται δε περί αυτού αιτιολογία, στην κύρια αιτιολογία για την ενοχή και προκύπτει από τα περιστατικά που αναφέρονται σ' αυτή, εκτός αν αξιώνονται από το νόμο πρόσθετα στοιχεία, για την υποκειμενική υπόσταση του εγκλήματος. Όσον αφορά τα αποδεικτικά μέσα για την πληρότητα της αιτιολογίας, πρέπει, να προκύπτει με βεβαιότητα ότι έχουν ληφθεί υπόψη όλα στο σύνολό τους και όχι ορισμένα μόνο από αυτά. Για τη βεβαιότητα αυτή αρκεί να μνημονεύονται όλα, έστω κατά το είδος τους (μάρτυρες, έγγραφα κ.λ.π) χωρίς ανάγκη ειδικότερης αναφοράς τους και μνείας του τι προέκυψε από το καθένα. Για την ύπαρξη τέτοιας αιτιολογίας είναι παραδεκτή η αλληλοσυμπλήρωση του αιτιολογικού με το διατακτικό, που αποτελούν ενιαίο σύνολο. Τέλος, εσφαλμένη ερμηνεία ουσιαστικής ποινικής διάταξης, ως λόγος αναιρέσεως, κατά το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Ε' ΚΠΔ, υπάρχει όταν ο δικαστής αποδίδει σ' αυτή διαφορετική έννοια από εκείνη που έχει στην πραγματικότητα, ενώ εσφαλμένη εφαρμογή υπάρχει, όταν δεν υπήγαγε σωστά τα πραγματικά περιστατικά που δέχτηκε στη διάταξη που εφάρμοσε. Περίπτωση εσφαλμένης εφαρμογής, που εμπίπτει στον ίδιο αναιρετικό λόγο, υπάρχει και όταν η παραβίαση γίνεται εκ πλαγίου, δηλαδή όταν στο πόρισμα της απόφασης, που περιλαμβάνεται στο συνδυασμό αιτιολογικού και διατακτικού και ανάγεται στα στοιχεία και στην ταυτότητα του εγκλήματος, έχουν εμφολωθήσει ασάφειες, αντιφάσεις ή λογικά κενά, με αποτέλεσμα να μην είναι εφικτός ο αναιρετικός έλεγχος της ορθής εφαρμογής της ουσιαστικής ποινικής διάταξης που εφαρμόστηκε, οπότε η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση.

Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από το σκεπτικό της προσβαλλομένης απόφασης, το Πενταμελές Εφετείο Αθηνών, που, δικάζοντας κατ' έφεση, την εξέδωσε, δέχθηκε, κατά την αναιρετικά ανέλεγκτη περί τα πράγματα κρίση του, μετά από εκτίμηση και αξιολόγηση των κατ' είδος αναφερομένων στην εν λόγω απόφαση αποδεικτικών μέσων, ότι αποδείχθηκαν, αναφορικά με τους εν προκειμένω αναιρεσιόντες, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά : Περί τις αρχές Ιουνίου του 2002 ο τέταρτος των εκκαλούντων-κατηγορουμένων Β. Τ. ευρισκόμενος στη Βουλγαρία, συνάντησε σε γραφείο ευρέσεως εργασίας την αλλοδαπή (Βουλγαρικής υπηκοότητας) Ε. Μ. και αφού της συστήθηκε ως "Β.", με υποσχέσεις ότι θα της εξασφαλίσει νόμιμη εργασία στην καφετέρια που διατηρούσε στην Καλαμάτα, την έπεισε να έλθει στην Ελλάδα. Στη συνέχεια την παρέδωσε σε οδηγό φορτηγού, ο οποίος περί τα μέσα Ιουνίου του 2002, αντί αμοιβής 200 ευρώ, την μετέφερε, μέσω Αυστρίας-Ιταλίας, στην Καλαμάτα, όπου την παρέλαβαν ο ως "Β." εμφανισθείς (τέταρτος κατηγορούμενος) και ο δεύτερος των εκκαλούντων- κατηγορουμένων (Η. Γ.) και την εγκατέστησαν σε οικία, σε άγνωστη διεύθυνση. Στον ίδιο χώρο, τον ευρισκόμενο κάτω από την οικία στην οποία διέμεναν, οι τέταρτος και πέμπτη των εκκαλούντων- κατηγορουμένων (Β. Τ. και Μ. Π.), οι προαναφερθέντες κατακρατούσαν επίσης παρανόμως μια αλλοδαπή υπήκοο Βουλγαρίας, την Μ. Η. Όταν ήταν αναγκαίο η πέμπτη κατηγορούμενη Μ. Π., ξεκλείδωνε την θύρα και τις συνόδευε να ψωνίσουν σε παρακείμενο σούπερ μάρκετ ή τις άφηνε να πάνε μόνες τους, επιτηρώντας τις από τον εξώστη του σπιτιού, ενώ κάθε φορά που ήθελαν να ψωνίσουν κάτι από πιο μακριά τις μετέφεραν με το αυτοκίνητο είτε η Μ. Π. είτε ο πρώτος των εκκαλούντων- κατηγορουμένων Β. Λ.. Η προαναφερθείσα Ε. Μ. εργαζόταν στην καφετέρια του δευτέρου κατηγορουμένου (Η. Γ.) με την επωνυμία "...", ως σερβιτόρα, αλλά τόσο ο εργοδότης της, όσο και ο τέταρτος κατηγορούμενος (Β. Τ.) την υποχρέωναν να κάνει παρέα στους πελάτες και να πίνει ποτά μαζί τους, ο δε Β. Τ. την εξανάγκασε, ασκώντας της βία να συνουσιαστεί με κάποιον πελάτη της καφετέριας, ονόματι Π. αγνώστων λοιπών στοιχείων, αντί αμοιβής 100 ευρώ. Στο σχετικό ραντεβού την μετέφερε ο πρώτος κατηγορούμενος (Β. Λ.), ο οποίος εισέπραξε τα χρήματα από τον πελάτη και τα παρέδωσε στον Β. Τ., εκείνος δε της έδωσε απ' αυτά 20 ευρώ. Οι εκ των κατηγορουμένων Β. Τ. και Η. Γ. της είπαν, επίσης, ότι θα έρχεται σε σαρκική συνάφεια με όσους πελάτες του καταστήματος επιθυμούσαν αυτό και ότι θα εισπράττει το ποσό των 100 ευρώ από κάθε πελάτη, από το οποίο αυτή θα κρατούσε τα 20 ευρώ και τα υπόλοιπα θα παρέδιδε σ' αυτούς. Επίσης την απείλησαν ότι εάν αποκάλυπτε σε κανένα τα όσα συνέβαιναν θα την παρέδιδαν στον συγκατηγορούμενο τους Ι. Μ., ο οποίος είχε οίκους ανοχής στη Θεσσαλονίκη και θα την έβαζε να εργασθή σ' αυτούς και στο τέλος θα την σκότωνε. Κάθε βράδυ, όταν οι προαναφερθείσες αλλοδαπές τελείωναν την εργασία τους στην καφετέρια, άλλοτε ο Η. Γ. και συχνότερα ο Β. Τ. τις μετέφεραν στο προαναφερθέν οίκημα και τις κλείδωναν, ενώ τις μετακινήσεις τους προς την καφετέρια τις πραγματοποιούσε ο κατηγορούμενος Ι. Μ.. Περαιτέρω, απεδείχθη ότι ο κατηγορούμενος Β. Τ., προκειμένου η παθούσα Ε. Μ. να παραμείνει νόμιμα στην Ελλάδα, κανόνισε και στις 27-8-2002 η τελευταία παντρεύτηκε, στο ..., τον Σ. Σ., ο οποίος για τον γάμο αυτό έλαβε ως αμοιβή 500 ευρώ. Ο ως άνω Σ. Σ. και η Ε. Μ. δεν

διέμειναν ποτέ μαζί αλλά εκείνη τον έβλεπε μόνο ως πελάτη στην καφετέρια, στην οποία εργαζόταν, μετά δε το γάμο εφοδιάστηκε με άδεια παραμονής πενταετούς διάρκειας, την οποία παρακρατούσε ο κατηγορούμενος Β. Τ., σε συνεννόηση και κατά συναυτουργία με τον δεύτερο συγκατηγορούμενο του, ώστε αυτή να μην μπορεί να διαφύγει. Εξ άλλου και η άλλη παθούσα Μ. Η., τον Μάρτιο του 2002, συνάντησε για πρώτη φορά τον Β. Τ. στη Σόφια, σε γραφείο ευρέσεως εργασίας και συμφώνησαν να έλθη για να εργασθή νόμιμα, στο κατάστημα του στην Καλαμάτα. Όταν έφθασε με πλοίο στην Πάτρα, την παρέλαβαν οι κατηγορούμενοι Β. Τ. και Η. Γ. και την μετέφεραν στην Καλαμάτα, σε ισόγεια κατοικία, όπου την κατακρατούσαν παράνομα. Την φύλαξη της είχε αναλάβει μια αλλοδαπή ονόματι L. Μ., με την οποία συνδεόταν αισθηματικά ο Η. Γ.. Στην ως άνω οικία παρέμεινε για ένα μήνα περίπου και έβγαινε μόνο για να μεταβεί στην καφετέρια "... " του Η. Γ., στην οποία εργαζόταν. Μετά πάροδο ενός μηνός περίπου την μετέφεραν στην υπόγεια κατοικία που βρισκόταν κάτω από την οικία που διέμεναν οι κατηγορούμενοι Β. Τ. και Μ. Π., όπου εκρατείτο και η Ε. Μ.. Εκεί ήταν κλειδωμένες οι ως άνω παθούσες και τις επιτηρούσε η Μ. Π. κατά τη διάρκεια της ημέρας ενώ από την ως άνω οικία στην καφετέρια "... " και αντίθετα τις μετέφερε με αυτοκίνητο, εκτός των δευτέρου και τετάρτου και οι πρώτος και τρίτος κατηγορούμενοι (Β. Α. και Ι. Μ.) οι οποίοι και τις κλείδωναν στην ως άνω οικία. Την 27-9-2002 και περί ώρα 15.00, οι ως άνω αλλοδαπές, εκμεταλλευόμενες το γεγονός ότι η Μ. Π. είχε αφήσει ανασφάλιστη την εξωτερική θύρα την οικίας όπου τις κατακρατούσαν οι ειρημένοι κατηγορούμενοι, κατάφεραν να διαφύγουν και αφού επιβιβάστηκαν σε ένα ταξί έφθασαν στην Αθήνα. Το βράδυ της 27-9-2002 διανυκτέρευσαν στο ..., στο ξενοδοχείο " ... " και το πρωί της 28-9-2002 μετέβησαν στο ξενοδοχείο " ... " επί της ..., όπου διαμένουν πολλοί συμπατριώτες τους που σκοπεύουν να επιστρέψουν στη Βουλγαρία, προκειμένου και αυτές να επιστρέψουν στη χώρα τους. Την 29-9-2002 και περί ώρα 07.00' , επιστρέφοντας η Ε. Μ. στο ως άνω ξενοδοχείο, στο οποίο διέμενε με την προαναφερθείσα φίλη της, εντόπισε έξω από αυτό τους τέσσερις πρώτους κατηγορουμένους, εκ των οποίων ο Β. Τ. όταν την αντελήφθη κινήθηκε προς το μέρος της, αυτή όμως κρύφτηκε μέσα στο ξενοδοχείο και τηλεφώνησε στην αστυνομία, καταγγέλλοντας την συμπεριφορά των κατηγορουμένων, άνδρες της οποίας εντόπισαν αυτούς στο ξενοδοχείο και τους προσήγαγαν στο Α.Τ Ακροπόλεως. Οι δεύτερος και τέταρτος των κατηγορουμένων ενήργησαν με κοινό δόλο, ήτοι συναποφάσισαν με διαδοχική σύμπραξη να περιαγάγουν τις ως άνω παθούσες σε ή σε άλλη παραλλαγμένη ομηρία, εξ αιτίας της οποίας επήλθε στέρηση της ελευθερίας του προσώπου των, υπό την έννοια της ακούσιας υποταγής στην φυσική εξουσία τούτων, ενώ με τις επί μέρους προαναφερθείσες πράξεις τους αποσκοπούσαν να εξαναγκασθούν οι παθούσες στις προεκτεθείσες πράξεις και ανοχές χωρίς να υπάρχει υποχρέωσή τους. Κατά τη δράση τους υπήρχε καταμερισμός καθηκόντων και τέλεση επιμέρους διαδοχικών πράξεων, ώστε να επιτυγχάνεται το τελικό αποτέλεσμα, κατά τα προεκτεθέντα. Κατά την υπό των δεύτερου και τέταρτου των κατηγορουμένων τέλεση του εγκλήματος της αρπαγής, ως διαρκούς τοιούτου, οι πρώτος, τρίτος και πέμπτη των κατηγορουμένων παρέσχον σε αυτούς συνδρομή κατά τη διάρκεια και την εκτέλεσή της, βοηθώντας αυτούς να μεταφέρουν τις παθούσες κατά τις

μετακινήσεις τους από και προς την καφετέρια και κατά την αγορά προσωπικών ειδών (Λ., Μ.), αλλά και να τις κατακρατούν παράνομα στην οικία στην οποία τις έκλεισαν οι δεύτερος και τέταρτος κατηγορούμενοι (Π.), τελούντες εν γνώσει και οι τρεις περί της αρπαγής και ότι οι ανωτέρω προετίθεντο να τις εκμεταλλευθούν, προωθώντας τις στην πορνεία έναντι αμοιβής και έχοντας την βούληση να συμβάλλουν στην τέλεση αυτής. Περί των ανωτέρω πραγματικών περιστατικών είναι σαφείς και κατηγορηματικές οι προανακριτικές καταθέσεις των δύο αλλοδαπών γυναικών, οι οποίες ανεγνώσθησαν στο ακροατήριο του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου, λόγω του ανεπίκτου της προσελεύσεως τούτων, και ενώπιον του παρόντος δικαστηρίου και στις οποίες αυτές με πληρότητα αναφέρουν το πώς κατέστησαν θύματα αρπαγής και εκμετάλλευσης από το κύκλωμα των κατηγορουμένων, ενισχύονται δε εκ της καταθέσεως του ενώπιον του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου εξετασθέντος μάρτυρος αστυνομικού, ενώ ουδόλως αναιρούνται εκ των καταθέσεων των μαρτύρων υπερασπίσεως. Εξ άλλου, από την από 30-9-2002 έκθεση κατ' οίκον έρευνας και κατάσχεσης, αποδεικνύεται ότι στο υποδειχθέν από τις παθούσες υπόγειο διαμέρισμα της οδού ..., μισθωτής του οποίου ήταν ο Β. Τ., ανευρέθησαν 12 μονά κρεβάτια, ενώ από την από 30-9-2002 έκθεση κατ' οίκον έρευνας και κατάσχεσης στην επί της ίδιας οδού και αριθμού οικίας του Β. Τ., στην οποία διέμενε με την πέμπτη κατηγορουμένη, αποδεικνύεται ότι, μεταξύ άλλων, ανευρέθησαν 4 ιδιωτικά συμφωνητικά αναγνώρισης χρέους από δάνειο για ποσό 2.934,70 ευρώ, με δανειστή τον κατηγορούμενο Η. Γ. και δανειολήπτες διάφορες αλλοδαπές. Επί τη βάση των ανωτέρω αποδεικνύεται ότι η εγκληματική ενέργεια των κατηγορουμένων Τ. και Γ. δεν έμεινε στην κατακράτηση των παθουσών, δηλαδή την παρεμπόδιση τούτων να απομακρύνονται αυτοβούλως από το σημείο στο οποίο κρατούντο, αλλά είχε ως σκοπούμενο υπ' αυτών αποτέλεσμα την αποστέρηση της προστασίας της Πολιτείας, δηλαδή υπό τις προαναφερθείσες ενέργειες τους έθεσαν τις παθούσες υπό την δική τους αυθαίρετη εξουσία κατά τρόπο που τις απέκοπτε από την ομαλή συνθήκη βίου, όπου τελικά δεν ηδύνατο να ασκηθεί η προστασία του νόμου, επί πλέον δε τις περιήγαγον σε κατάσταση στέρησης της ελευθερίας τους με κατακράτηση διαρκείας, ευρισκόμενες στην διάθεση τούτων, προκειμένου να επιτευχθούν οι προαναφερθέντες όροι που ετέθησαν σε αυτές. Το γεγονός ότι η παθούσα Μ. Η., την 12-8-2002 και 17-9-2002 φέρεται να έχει καταθέσει αίτηση και δικαιολογητικά στο ... για την έκδοση άδειας παραμονής και εργασίας και δήλωση αλλαγής διευθύνσεως κατοικίας (βάσει των εγγράφων ουδόλως αποδεικνύει την αυτοπρόσωπη εμφάνιση της ίδιας στην ανωτέρω υπηρεσία και την άρση της καταστάσεως στερήσεως της προσωπικής της ελευθερίας, κατά τα προεκτεθέντα. Επίσης, τα αναφερόμενα στο από 26-3-2008 δικόγραφο αγωγής της Ε.-Μ. Μ. (Ε. Μ.) περί λύσεως του γάμου της με τον Σ. Σ. λόγω κλονισμού της εγγάμου σχέσεως, και συγκεκριμένα ότι "Μετά την τέλεση του γάμου εγκατασταθήκαμε στην πατρική οικία του εναγόμενου στην Καλαμάτα, και στη συνέχεια για λόγους εργασίας εγκατασταθήκαμε στην Αριδαία Ν. Πέλλας. Από την αρχή του γάμου μας (πρώτη εβδομάδα) εμφανίστηκαν προβλήματα στις σχέσεις μας λόγω των οικονομικών απαιτήσεων του εναγομένου από εμένα με αποτέλεσμα να αναγκασθώ να αποχωρήσω από την οικογενειακή μας στέγη (Οκτώβριος έτους 2002) και στη συνέχεια με ενέργειες του εν διαστάσει -συζύγου μου απελάθηκα από τις

αρμόδιες αρχές στην πατρίδα μου (Βουλγαρία) από όπου πρόσφατα έχω επιστρέψει.."

κρίνονται υπό του δικαστηρίου, εν όψει των προεκτεθέντων, ότι δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα, ότι εξυπηρετούν τους λόγους για την έκδοση διαζυγίου, ουδόλως δε αναιρούν τις υπό των διαδίκων εγκληματικές πράξεις εις βάρος των συγκεκριμένων αλλοδαπών. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω και μετ' απόρριψη των αυτοτελών ισχυρισμών: Α. - εφ' όσον οι δεύτερος και τέταρτος των εκκαλούντων-κατηγορουμένων (Β. Τ. και Η. Γ.) με την απειλή βίας παράνομα κατακράτησαν τις ως άνω αλλοδαπές υπηκόους, ούτως ώστε να τις αποστερούν από την προστασία της πολιτείας και τις περιήγαγαν σε κατάσταση στέρησης της ελευθερίας τους, με σκοπό να εξαναγκασθούν οι παθούσες σε πράξη, για την οποία δεν υπήρχε υποχρέωσή τους - πρέπει να κηρυχθούν ένοχοι της αξιόποινης πράξης της τετελεσμένης αρπαγής από κοινού κατά συρροή . Β. - εφόσον οι πρώτος τρίτος και πέμπτη των κατηγορουμένων παρέσχον στους ανωτέρω απλή συνδρομή κατά τη διάρκεια και την εκτέλεση της αρπαγής που διέπρατταν, από κοινού οι δεύτερος και τέταρτος κατηγορούμενοι - πρέπει ούτοι να κηρυχθούν ένοχοι για το αδίκημα της απλής συνέργειας σε αρπαγή από κοινού κατά συρροή, κατ' επιτρεπτή μεταβολή της κατηγορίας".

Στη συνέχεια το Δικαστήριο κήρυξε τους κατηγορουμένους και ήδη αναιρεσειόντες Β. Τ. και Ι. Μ. ενόχους και ειδικότερα : Α) τον Β. Τ. ένοχο του ότι από κοινού με τον, μη διάδικο στην παρούσα δίκη, Η. Γ., στην Καλαμάτα Μεσσηνίας, από τις αρχές Ιουνίου του έτους 2002 μέχρι την 27-9-2002, "τέλεσαν έγκλημα που προβλέπεται και τιμωρείται από το νόμο με στερητική της ελευθερίας ποινή και συγκεκριμένα με την απειλή βίας παράνομα κατακράτησαν κάποιες, έτσι ώστε να τις αποστερούν από την προστασία της πολιτείας και τις περιήγαγαν σε κατάσταση στέρησης της ελευθερίας τους, με σκοπό να εξαναγκασθούν οι παθούσες σε πράξη, για την οποία δεν υπήρχε υποχρέωσή τους και ειδικότερα με την απειλή ότι θα τις πωλούσαν ή και θα τις σκότωναν ακόμη, κατακρατούσαν παράνομα σε οικία, που βρίσκεται σε άγνωστη διεύθυνση της Καλαμάτας, κατά πάσα πιθανότητα, όμως, είναι εκείνη της παρόδου ... (της ίδιας πόλης) τις αλλοδαπές υπηκόους (Βουλγαρίας) Μ. Ε. Μ. και Η. Μ., αποστερώντας τες έτσι από την προστασία της πολιτείας και περιάγοντάς τες σε κατάσταση στέρησης της ελευθερίας τους, με σκοπό να τις εξαναγκάσουν σε παράδοση τους στην πορνεία και να εισπράττουν οι ίδιοι τα παράνομα κέρδη" και Β) τον Ι. Μ. ένοχο του ότι στην Καλαμάτα Μεσσηνίας, από τις αρχές Ιουνίου του έτους 2002 μέχρι την 27-9-2002 από κοινού με τους Ι. Α. και Μ. Π. (μη διάδικο στην παρούσα δίκη) "με περισσότερες πράξεις τέλεσαν περισσότερα εγκλήματα και συγκεκριμένα παρείχαν στους συγκατηγορούμενούς τους Η. Γ. και Β. Τ. οποιαδήποτε συνδρομή κατά την τέλεση της άδικης πράξης που αυτοί διέπραξαν. Συγκεκριμένα ...παρέσχον στους ανωτέρω απλή συνδρομή κατά τη διάρκεια και την εκτέλεση της αρπαγής, βοηθώντας αυτούς να μεταφέρουν τις παθούσες κατά τις μετακινήσεις τους από και προς την καφετέρεια και κατά την αγορά προσωπικών ειδών (Λ., Μ.), αλλά και να τις κατακρατούν παράνομα στην οικία, στην οποία τις έκλειναν οι δεύτερος και τέταρτος κατηγορούμενοι (Π.), τελούντες εν γνώσει και οι τρεις περί της αρπαγής και ότι οι ανωτέρω προετίθεντο να τις εκμεταλλευθούν προωθώντας τες στην πορνεία έναντι αμοιβής και έχοντας την βούληση να συμβάλλουν στην τέλεση αυτής".

Με τις παραδοχές όμως αυτές, η προσβαλλομένη απόφαση δεν διέλαβε την

απαιτούμενη από τις ανωτέρω διατάξεις του Συντάγματος και του ΚΠΔ ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία. Ειδικότερα, δεν αιτιολογείται με επάρκεια η, αναγκαία για τη στοιχειοθέτηση της αντικειμενικής υποστάσεως του εγκλήματος της αρπαγής και αυτού της απλής συνδρομής σ' αυτή, μη δυνατότητα των δύο παραπάνω αλλοδαπών γυναικών να ζητήσουν τη συνδρομή των οργάνων της πολιτείας προκειμένου να απαλλαγούν από την κατάσταση κατακράτησης στην οποία είχαν περιέλθει, αφού, σύμφωνα με τις παραδοχές της απόφασης, έστω συνοδευόμενες, μετέβαιναν σε δημόσιους χώρους για ψώνια, εξήρχοντο δε της οικίας στην οποία κρατούνταν και μόνες τους, μεταβαίνουσες για ψώνια σε παρακείμενο super market επιτηρούμενες απλώς από την κατηγορούμενη Μ. Π. από τον εξώστη της οικίας της (χωρίς όμως να αιτιολογείται η δυνατότητα αυτής να τις επιτηρεί και εντός του εν λόγω καταστήματος), ενώ αντιφατικά γίνεται δεκτό ότι σε παρόμοια έξοδό τους στις 27-9-2002 και περί ώρα 15.00 κατάφεραν να πάρουν ταξί και να διαφύγουν στην Αθήνα, επιπρόσθετα δε η εξ αυτών Μ. στις 27-8-2002 τέλεσε πολιτικό γάμο στο Δημαρχείο της Καλαμάτας. Επομένως, οι σχετικοί, από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ και Ε' ΚΠΔ, λόγοι των ενδίκων αιτήσεων αναιρέσεως των Β. Τ. (κύριοι και πρόσθετοι) και Ι. Μ., με τους οποίους, υπό τις ανωτέρω ειδικότερες αιτιάσεις, πλήττεται η προσβαλλομένη απόφαση για έλλειψη ειδικής και εμπεριστατωμένης αιτιολογίας και έλλειψη νόμιμης βάσης ως προς την καταδικαστική για τους εν λόγω αναιρεσιόντες κρίση της, είναι βάσιμοι και πρέπει να γίνουν δεκτοί. Μετά ταύτα, παρελκούσης της έρευνας των λοιπών λόγων των ως άνω αιτήσεων πρέπει να αναιρεθεί ως προς αυτούς η προσβαλλομένη απόφαση. Το προαναφερθέν επωφελές αποτέλεσμα της αναιρέσεως του Β. Τ. πρέπει να επεκταθεί, κατ' άρθρο 469 ΚΠΔ, και στον συγκατηγορούμενό του Η. Γ. του Α., που καταδικάστηκε για την ίδια με αυτόν πράξη και δεν άσκησε αναίρεση, ενώ αυτό της αναιρέσεως του Ι. Μ. πρέπει να επεκταθεί και στους συγκατηγορούμενούς του Μ. Π. και Ι. Λ., που επίσης καταδικάστηκαν για την ίδια με αυτόν πράξη και εκ των οποίων η πρώτη δεν άσκησε αναίρεση ενώ η αίτηση του δευτέρου απορρίφθηκε, κατά τα ανωτέρω, ως ανυποστήρικτη (ΑΠ 770/2010, ΑΠ 413/2009) και τούτο διότι οι παραπάνω λόγοι περί έλλειψης αιτιολογίας και νόμιμης βάσης, για τους οποίους αναιρείται η προσβαλλομένη απόφαση, δεν αρμόζουν αποκλειστικά στο πρόσωπο των αναιρεσιόντων Β. Τ. και Ι. Μ.. Επομένως, πρέπει και ως προς αυτούς (Η. Γ., Μ. Π. και Ι. Λ.) να αναιρεθεί η προσβαλλομένη απόφαση. Ακολουθώς, πρέπει, σύμφωνα με το άρθρο 519 του ΚΠΔ, να παραπεμφθεί η υπόθεση για νέα συζήτηση στο ίδιο Δικαστήριο που την εξέδωσε, αφού είναι δυνατή η συγκρότησή του από άλλους δικαστές, εκτός από εκείνους που δίκασαν προηγουμένως.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 19-4-2017 με αριθμό γενικού πρωτοκόλλου .../21-4-2017 αίτηση του Β. Λ. του Π., κατοίκου ..., για αναίρεση της υπ' αριθμ. 754/2017 απόφασης του Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών.

Καταδικάζει τον ανωτέρω αναιρεσείοντα στα δικαστικά έξοδα εκ διακοσίων πενήντα (250) ευρώ.

Αναιρεί την υπ' αριθμ. 754/2017 απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών ως προς τους αναιρεσείοντες Β. Τ. του Δ. και Ι. Μ. του Σ.. Επεκτείνει το ως άνω αναιρετικό αποτέλεσμα και στους Η. Γ., Μ. Π. και Ι. Λ., συγκατηγορούμενους των αναιρεσείοντων, που επίσης καταδικάστηκαν με την ως άνω απόφαση.

Παραπέμπει την υπόθεση για νέα συζήτηση στο ίδιο Δικαστήριο, συγκροτούμενο από δικαστές άλλους εκτός από εκείνους που δίκασαν προηγουμένως. Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 5 Δεκεμβρίου 2017. Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στις 8 Ιανουαρίου 2018.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ